

**Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 28 marca 2014 r. w sprawie T-117/10
Republika Włoska przeciwko Komisji, wniesione w dniu 9 czerwca 2014 r. przez Republikę Włoską**

(Sprawa C-280/14 P)

(2014/C 315/57)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, i P. Gentili, avvocato dello Stato)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zgodnie z art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 28 maja 2014 r. w sprawie T-117/10, mającej za przedmiot skargę rządu włoskiego na podstawie art. 263 i 264 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej nr C(2009)10350 z dnia 22 grudnia 2009 r., notyfikowanej w dniu 23 grudnia 2009 r., dotyczącej anulowania części udziału Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego przyznanego Włochom na program operacyjny POR Puglia na lata 2000-2006 w zakresie celu 1;
- W konsekwencji stwierdzenie nieważności co do istoty zgodnie z art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości wspomnianej wyżej decyzji Komisji Europejskiej i obciążenie jej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania Republika Włoska podniosła następujące zarzuty:

Zarzut pierwszy: naruszenie kontrydiktoryjności i brak uzasadnienia.

Sąd oddalił – rozpatrując łącznie – dwa pierwsze zarzuty skargi dotyczące zastrzeżeń Komisji w odniesieniu do kontroli pierwszego i drugiego stopnia. Zdaniem skarżącej obie kwestie były jednak wyraźnie rozróżnione, gdyż każda z nich dawała powód do odrębnego zakwestionowania skuteczności i wiarygodności kontroli. Zaskarżona decyzja wymieniała różne zastrzeżenia skierowane wobec kontroli regionalnych jako „główne punkty zaskarżenia”, z których wszystkie prowadziły do jednego wniosku końcowego o braku wiarygodności kontroli regionalnych i ryzyka szkodą dla budżetu Unii uzasadniających korektę ryczałtową w wysokości 10 %. Z tego powodu różne „główne punkty zaskarżenia” należało rozpatrzyć odrębnie, gdyż ewentualne wyłączenie lub ograniczenie jednego lub kilku z nich wywarłoby wpływ na pozostałe. W konsekwencji mieszane i łączne traktowanie przez Sąd tak różnych argumentów uniemożliwiło odpowiednie zbadanie kwestii faktycznych i prawnych podniesionych przez rząd włoski i doprowadziło do oczywistego braku uzasadnienia: działając w ten sposób, Sąd nie wyjaśnił w odpowiednio wyczerpujący sposób, dlaczego uznał za bezzasadne różne zarzuty.

Zarzut drugi: naruszenie art. 39 ust. 2 lit. c) i art. 39 ust. 3 rozporządzenia nr 1260/1999⁽¹⁾, jak też art. 4 rozporządzenia nr 438/2001⁽²⁾; naruszenie reguł ciężaru dowodu; nieprawidłowe pod względem rzeczowym ustalenia faktyczne w porównaniu do faktów wynikających z aktów przedłożonych Sądowi; wypaczenie dowodów przedłożonych Sądowi.

Skarżąca uważa, że Sąd wypaczył niekwestionowane okoliczności faktyczne i dowody wynikające z akt, w szczególności fakt, iż władze włoskie zbadały indywidualnie zastrzeżenia wyrażone przez kontrolerów Komisji odnośnie do uchybień stwierdzonych w dziewięciu kontrolach pierwszego stopnia. Zdaniem skarżącej Sąd powinien był uznać, że zaskarżona decyzja była błędna w odniesieniu do tych dziewięciu kontroli, i w konsekwencji uwzględnić zarzuty, w których rząd włoski podnosił, że Komisja naruszyła art. 39 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 1260/1999, przyjmując decyzję o korekcie ryczałtowej w wysokości 10 %, chociaż próbka kontrolna pierwszego stopnia nie wykazała nieprawidłowości, i (nawet gdyby przyjąć, że miały miejsce inne nieprawidłowości) w sposób bezspornie nadmierny w odniesieniu do miary proporcjonalności ustalonej w tymże art. 39.

Sąd nie wziął pod uwagę wynikającej z aktów rekonstrukcji okoliczności faktycznych wskazujących na postęp kontroli, nie biorąc pod uwagę faktycznego rozwoju ilościowego (próg uzgodniony z Komisją) i jakościowego kontroli pierwszego i drugiego stopnia, jaki dokonał się w roku 2009.

W końcu Sąd wypaczył niekwestionowane okoliczności faktyczne i dowody wynikające z akt i naruszył przywołane artykuły, uznając zaskarżoną decyzję za uzasadnioną z tego powodu, że władze włoskie nie wykazały postępów jednostki płatniczej.

Zarzut trzeci: naruszenie art. 39 ust. 2 lit. c) i art. 39 ust. 3 rozporządzenia nr 1260/1999, jak też art. 10 rozporządzenia nr 438/2001; naruszenie reguł ciężaru dowodu; nieprawidłowe pod względem rzeczowym ustalenia faktyczne w porównaniu do okoliczności faktycznych wynikających z akt przedłożonych Sądowi; wypaczenie dowodów przedłożonych Sądowi.

Zdaniem skarżącej stwierdzenia Sądu opierają się na rekonstrukcji całkowicie abstrahującej od rzeczywistej sytuacji postępu i dystrybucji kontroli drugiego stopnia. Sąd powinien był stwierdzić nieważność części decyzji dotyczącej analizy przeprowadzonej przez Komisję w odniesieniu do kontroli drugiego stopnia i ich wiarygodności, w której brak było ważnych dowodów dotyczących istnienia i utrzymywania się rzeczywistego ryzyka dla EFRR.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiające przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych (Dz.U. L 161,s. 1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 438/2001 z dnia 2 marca 2001 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 dotyczącego zarządzania i systemów kontroli pomocy udzielanej w ramach funduszy strukturalnych (Dz. U. L 63,s. 21.).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 11 czerwca 2014 r. – CM Eurologistik GmbH przeciwko Hauptzollamt Duisburg

(Sprawa C-283/14)

(2014/C 315/58)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CM Eurologistik GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Duisburg

Pytanie prejudycjalne

Czy rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 158/2013 z dnia 18 lutego 2013 r. ponownie nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych przetworzonych lub zakonserwowanych owoców cytrusowych (tj. mandarynek itd.) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej ⁽¹⁾ jest ważne?

⁽¹⁾ Dz.U. L 49, s. 29.